

Ο ΣΑΧΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ ΝΑΣΡΕΔΔΙΝ.

Ο ΣΑΧΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ
ΝΑΣΡΕΔΔΙΝ

Ὁ Νασρεδδίν-Σάχ υἱὸς τοῦ Μωχαμέτ-σάχ, τετάρτου βασιλέως τῆς δυναστείας τῶν Καδζάρ, ἐγεννήθη κατὰ τὸν μῆνα Σεφὲρ τοῦ 1246 (17 Αὐγούστου 1830) καὶ ἀνηγορεύθη σάχης ἐν Τεχεράνῃ τῇ 22 Ζιλκαδὲ 1264 (11 Νοεμβρίου 1848) ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν, ὥστε σήμερον εἶνε τεσσαράκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν.

Μόλις ἀναβὰς τὸν θρόνον ἠναγκάσθη νὰ παλαίσῃ
[ΜΟΥΣΕΙΟΝ. — ΤΟΜ. Α΄].

κατὰ τῆς φοβερᾶς ἐπαναστάσεως τῆς λεγομένης τῶν Βαβίρ, οἵτινες καὶ τετράκις ἀπεπειράθησαν νὰ τον δολοφονήσωσιν. Οἱ δὲ Βαβίρ οὗτοι ἦσαν αἵρεσις θρησκευτικὴ ἐναντῖα τῆς ἀναγνωρισμένης ἐν τῷ κράτει θρησκείας, ἣν διὰ παντοίων μέσων προσεπάθουν νὰ υποσκελίσωσι καὶ δι' ἐπαναστάσεως καὶ διὰ λεηλασιῶν καὶ διὰ πυρκαϊῶν. Μετ' ἀπαραμίλλου ὅμως ἀταραξίας καὶ γενναιότητος ἐδάμασε τοὺς Βαβίρ καὶ τὴν ἐπανάστασιν των, ἣτις ἠπέιλει καὶ αὐτὸν καὶ τὸν θρόνον του.

Περὶ δὲ τοῦ χαρακτῆρός του διηγούνται ὅτι εἶνε

πρότατος και προς πάντας εξ ίσου δίκαιος· η πρά-
της του μάλιστα καταντᾷ εἰς φυσικὴν τινα δειλίαν,
τὴν ὁποῖαν ἡ Αὐτοῦ Περσικὴ Μεγαλειότης προσπαθεῖ
νά κρύψῃ, λαλῶν πάντοτε ταχέως καὶ ἀποτόμως.

Ὁ Νασιρδδὶν Σάχ εἶνε σαχυσάχ, τούτ' ἔστι
βασιλεὺς τῶν βασιλέων, εἶνε χάνης τῶν χανῶν, ἀρ-
χηγὸς τῶν ἀρχηγῶν, υἱὸς τοῦ ἡλίου, ἐξ ἀδελ-
φος τῆς σελήνης, κτλ. κτλ. κτλ. Περὶ δὲ τῶν
λοιπῶν τίτλων τοῦ ὡς καὶ περὶ τῶν ἵππων του, τῶν
ἀδαμάντων του, τῆς ἀκολουθίας του, τῶν διόπτρων
του, τῶν λογοπαιγνίων του καὶ τῶν τόπων οὗς ἐπε-
σκέφθη, τόσα καὶ τόσα εἶπον καὶ ἔγραψαν αἱ ἐφημε-
ρίδες, ὥστε περιττὸν νομίζομεν νὰ προσθέσωμεν καὶ
ἡμεῖς ἐνταῦθα ἢ νὰ ἐπαναλάβωμεν τίποτε, διότι οἱ
πάντες τὰ εἰζέουροι.

Ἦδη ὁ Σάχης εὐρίσκεται ἐν τῇ πατρίδι του καὶ
οὐδεὶς πλέον λόγος ἐν ταῖς ἐφημερίσι περὶ αὐτοῦ γί-
νεται. Ἐν δὲ μόνον πάντες περιμένομεν, τοὺς καρπούς
τῆς περιοδείας του.

ΟΙ ΦΑΚΙΡΑΙ

Οἱ Φακίραι εἶνε πτωχοὶ μοναχοὶ μωαμεθανοὶ πρὸ
πάντων εὐρισκόμενοι ἐν Ἰνδία καὶ ζῶντες ἐξ ἐλεη-
μοσύνης. Φανατικώτατοι δὲ καὶ γελοιοδρόμοι ὄντες
υποβάλλονται εἰς ἀλόγους καὶ γελοίας βασάνους, διὰ
νὰ ἐφελεύσωσι τὸν σεβασμὸν τῶν πιστῶν, οἵτινες τοὺς
σέβονται ὡς ἁγίους.

Ὅσοι δὲ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἔχουσιν ὄρεξιν
νὰ ἴδωσι τινὰς ἐκ τῶν ἁγίων τέρων τούτων φακι-
ρῶν, ἃς μας ἀκολουθήσωσι εἰς σύντομόν τινα ἐπι-
σκεψιν καὶ ἐπιθεώρησιν αὐτῶν.

Καὶ ἰδοὺ ἐν πρώτοις πλειστοὶ τοιοῦτοι ἔχοντες τὰς
χειράς των ὑψωμένας πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ θὰ τὰς
ἔχουσιν οὕτω πως ἐν ὄσφ ζωσι.

Ἰδέτε τοὺς ἄλλους ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι πάντοτε
ἐστραμμένους τοὺς ὀφθαλμούς των πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ
ἐκείνον ἐκεῖ, ὅστις ἔχει τάξει νὰ βλέπῃ ἀδιακόπως τὸν
ὀμφαλὸν του καὶ ποτέ του νὰ μὴ στρέψῃ ἀλλοῦ τὰ
βλέμματά του...

Ἰδέτε τὸν τροχὸν ἐκείνον, ὅστις, μετὰ ταχύτητος
περιστροφόμενος, συμπεριστρέφει πέντε ἢ ἕξ ἀνθρώ-
πινα σώματα, τὰ ὁποῖα κοκκινίζουν τὸ χῶμα διὰ
τοῦ αἵματός των! Οὗτοι εἶνε φακίραι, προσηλωμένοι
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ διὰ σιδηρῶν ἀγκίστρων, τὰ ὁποῖα ἔ-
χουσι διχτυρήσει τοὺς μηρούς καὶ τὰς ὠμοπλάτας των.

Πλησίον τούτων κείται ἄλλος τις ἐξηπλωμένος ἐπὶ
σανίδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξέχουσι σιδηροὶ ἥλοι διαπε-
ράσαντες τὸ σῶμα τοῦ ἀθλοῦ!

Ἰδέτε ἐκείνον, ὅστις ἔχων εἰς τὸ στόμα του λεπτὸν
σωλήνα ἀπορορραζῶν ζωμὸν ἐκ τινος πινακίου. Οὗτος
κατεδίκασεν ἐκυτὸν εἰς ἀδιάκοπον σιωπὴν φοβούμενος
δὲ μήπως παραβῇ τὸν ὄρκον του, ἔτριψε τὰ χεῖλη
του διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, τὰ συνεκόλλησε
καὶ τὰ ἐραψεν, ἀφήσας μόνον ὀπὴν μικράν, διὰ τῆς
ὁποίας εἰσάγει εἰς τὸν στόμαχόν του τροφήν ῥευστήν
διὰ στενοῦ σωλήνος, καὶ ζῆ... εἶνε καὶ αὐτὸς φακίρης.

Ὁ γείτων του ἔχει τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς πινα-
κίου καὶ τρώγει κύπτων ὡς τὰ ζῶα. Ἀλλὰ διατί δὲν

λαμβάνει τὴν τροφήν διὰ τῆς χειρὸς του, ἀφ' οὗ εἶνε
ἄνθρωπος; διότι ἴσα ἴσα δὲν ἔχει χειράς πλέον πρὸ
πολλῶν ἐτῶν τὰς συνδέσει διὰ σχοινίων οὕτως, ὥστε
οἱ ὄνυχες τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς πα-
λάμης τῆς ἀριστερᾶς, καὶ οἱ τῆς ἀριστερᾶς ἐπὶ τῆς πα-
λάμης τῆς δεξιᾶς. Οἱ ὄνυχες δὲ, βαθμηδὸν αὐξανόμε-
νοι, διετρύπησαν τὸ κρέας καὶ ἐκάρφωσαν τὰς χειράς
ὡς δύο σανίδας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης.

Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ ἀκίνητος ἐκείνος ὄγκος, ὁ ἐξηπλω-
μένος κατὰ γῆς, καὶ μόλις ἀναπνέων; Οἱ βραχίονες
καὶ αἱ κνήμαί του εἶνε συνεστραμμένοι καὶ ἀγκυλω-
μένοι· οὔτε ῥίνα πλέον ἔχει, ἀλλ' οὐδὲ ὄτα· τὰ δὲ
χεῖλη του εἶνε σύρριζα κομμένα καὶ φαίνονται τὰ οὖλα
καὶ οἱ ὀδόντες του, τοὺς ὁποίους ποὺ καὶ ποὺ χαράσ-
σει ὀλίγον. Φρικῶδες τὸ θέαμα! τὸ πτόμα τοῦτο
δὲν ἔχει γλώσσαν νομίζεις ὅτι βλέπεις κεφαλὴν νε-
κροῦ! Ἄνθρωπος εἶνε; Εἰσέτι ἀναπνέει, καὶ τὸ σῶμά
του ὅλον εἶνε ὡς μία πληγὴ· σκόληκες δὲ κατατρώ-
γουσι τὸν ἡμίκερον τοῦτον φακίρην.

Ἄλλος παρέκει, ἐξηπλωμένος ἐπὶ στρώματος ἀνημ-
μένων ἀνθράκων, θὰ τοὺς σέβει μετ' οὐ πολὺ διὰ τοῦ
ῥέοντος αἵματός του!

Πλησίον δὲ τῆς δεξαμενῆς, ἣτις χρησιμεύει εἰς τοὺς
καθαρμούς τῶν βραχμάνων καὶ τὴν πλύσιν τῶν ἀγαλ-
μάτων τῶν θεῶν, ἰδέτε ἐκεῖ τὸν φακίρην ἐκείνον, ὑπτιον
καὶ πιεζόμενον ὑπὸ ξυλίνου στόλου πεντακοσίων πε-
ρίπου ὀκάδων βάρους. Ἐν ᾧ δὲ οὗτος ψυχοραγεῖ,
ἄλλος τις πλησίον του, μέχρι τοῦ λαίμου τεθαμμένος,
ἔχει τὸ κρανίον του ἐξυρισμένον καὶ ἐπ' αὐτοῦ ῥί-
πτουσι αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀφόρητον θερμότητα,
τὴν ὁποῖαν ὁμως ἐκείνος ὑποφέρει ὡς δρόσον ἐξ οὐρα-
νοῦ καταπίπτουσαν.

Παρέκει ἄλλος ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἀνημμέ-
νους ἀνθράκας, καὶ θὰ τοὺς ἔχῃ ἕως οὗ κατακαῶσιν
αἱ τρίχες καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του.

Ἀλλ' ἄς παύσωμεν... διότι καὶ ἡ ὕσσις ἀπέκαμε
πλέον βλέπουσα, καὶ ἡ χεὶρ δὲν δύναται νὰ προχω-
ρήσῃ, περιγράφουσα τοιαύτας σκηνὰς φορικαλέας.

Ἀλλ' ἕως πότε θὰ βασανίζονται τὰ ἀτυχεῖ ἐκεῖνα
πλάσματα; Πότε θὰ ἀποκαλυφθῇ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ
θεῖα τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλία, ἣτις καὶ μόνη θὰ
ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς τῶν φρικαλέων τούτων βασάνων
τῶν ἐξευτελιζουσῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ!..

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΙ ΕΠΙΣΚΕΦΕΙΣ

ΕΝ ΠΕΡΣΙΑ.

Περιεργωτάτη εἶνε ἡ ἐθιμοταξία ἡ περὶ τὰς ἐπι-
σκέψεις τῶν καλῶς ἀνατετραμμένων ἐν Περσίᾳ.

Ἐάν θέλῃς νὰ ἐπισκεφθῇς τοὺς φίλους σου, πρέπει
νὰ ἐκλέξῃς ἡμέραν μετρίας θερμοκρασίας, μήτε παρὰ
πολὺ ψυχρὰν, μήτε πάλιν παρὰ πολὺ θερμὴν. Πέμ-
πεις δὲ πρῶτον ἐπίτηδες ὑπηρετὴν νὰ ἐρωτήσῃ ἀπὸ
μέρους σου ποῖαν ἡμέραν ποῖαν ὥραν καὶ ποῖαν στιγ-
μὴν ἀκριβῶς εὐαρεστοῦνται νὰ σε δεχθῶσιν. Ἀφ' οὗ δὲ
ὁ ὑπηρετῆς ἐπιστρέψῃ καὶ φέρῃ τὴν ἀπάντησιν, πη-
γαίνεις εἰς τὴν ἐπίσκεψιν ἐφιππος ἔχων ἐκ δεξιῶν σου
τὸν ἐπιστάτην σου, φέροντα ἐπ' ὄμου τὰ χρυσοκέν-

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΣΠΕΡ ΤΗΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ὁ θέλων νὰ μάθῃ ποῦ ἔγκειται τὸ μυστήριον τοῦ
πλούτου καὶ τῆς δυνάμεως τῆς Ἀμερικῆς, ἄς μελε-
τήσῃ τοὺς ἐφ' ἑξῆς ἀριθμούς.

Τὸ 1869 αἱ ἐπόμεναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἐδα-
πάνησαν·

	ὑπὲρ τῶν σχολείων	ὑπὲρ τῶν λοιπῶν ἀναγκῶν
Μαίνη	803,369 δολλ.	403,601 δολλ.
Πενσυλβανία	5,160,750 "	3,853,336 "
Ὅγκιο	4,816,495 "	2,978,995 "
Καλιφορνία	4,178,318 "	475,978 "
Νέα Ἰερσέη	4,313,358 "	472,815 "
Ὀυτίκονσένη	4,774,473 "	946,549 "
Ἰλλינוῦα	6,438,881 "	4,062,525 "

Ὡς βλέπετε ἐν ταῖς Πολιτεῖαις ταύταις μόνον τὰ
σχολεῖα δαπανῶσι τὸ διπλάσιον ἢ καὶ τριπλάσιον τοῦ
προϋπολογισμοῦ ὅλων τῶν ἄλλων ἐξόδων ὁμοῦ.

ΔΕΙΠΝΟΝ ΕΙΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΣΑΧΟΥ

ΕΝ ΛΟΝΔΙΝῳ

Κατὰ τὴν ἐν Λονδίνω διατριβὴν τοῦ Σάχου ἡ δη-
μοτικὴ ἀρχὴ ἐτέλεσεν εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐορτὴν δημο-
τελῆ ἐν Guildhall. Παρὰ τὴν εἴσοδον ὑπεδέξαντο
αὐτὸν ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας,
ὁ λόρδος δήμαρχος καὶ διάφοροι ἐπιτροπαῖ. Μετὰ δὲ
τὰς συνθήεις προσφωνήσεις παρετέθη πολυτελέστατον
δειπνον, μεθ' ὃ ὁ Σάχης μετέβη εἰς τὴν μεγάλην αἴ-
θουσαν τοῦ χοροῦ, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεχώ-
ρησεν. Εἰς τὸν χορὸν δὲ καὶ εἰς τὸ δειπνον ἐδαπάνη-
σεν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ 1,525,000 φράγκων, ἐξ ὧν αἱ
137 χιλιάδες ἐδαπανήθησαν εἰς ἀγορὰν ἀνθῶν!!..

Ο ΜΕΣΣΙΑΣ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Οἱ παρὰ τὸν Εἰρηνηκὴν Ὀκεανὸν Ἰνδοὶ περιμένουσι
μετ' οὐ πολὺ Μεσσίαν, ὅστις θὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ
τῆς ἐξουσίας τῶν λευκῶν. Τὸν Μεσσίαν τοῦτον πρὸ
πολλοῦ ἐπροφήτευσαν καὶ οἱ γέροντες πολεμισταὶ
καὶ οἱ ἱερεῖοί των.

Πιστεύουσι δ' ὅτι πάντες οἱ ἀποθαρμμένοι Ἰνδοὶ
ὡς καὶ πάντες ὅσοι ἐν τῷ μέλλοντι θάποθάνωσι,
πάντες θάναστηθῶσι· καὶ τότε πλέον πολυκαριθμό-
τατοι καὶ ἰσχυρότατοι γενόμενοι θὰ νικήσωσιν εὐκό-
λως τοὺς λευκοὺς, θάνακτῶσιν τὰς γαίας των, καὶ
θὰ ζήσωσιν ἐλεύθεροι ὡς καὶ οἱ πρόγονοί των κατὰ
τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Διότι κατ' αὐτοὺς ὁ Ἰνδὸς
εἶνε ὁ μόνος καὶ γνήσιος τύπος τοῦ ἀνθρώπου· ἐπιθυ-
μοῦσι λοιπὸν νὰ ζῶσιν ὡς ἀληθεῖς Ἰνδοὶ καὶ μόνον
Ἰνδοί.

ΑΓΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Χάριν τῶν μὴ εὐτυχησάντων εἰσέτι νὰ ἐπισκεφθῶσι
τοὺς Παρισίους, παραθέτομεν εἰκόνα ἀρτοπωλείου τινὸς
τῶν Παρισίων, οὐχὶ βεβιαῶς διὰ νὰ το παραβάλωμεν
μετὰ ἰδικὰ μας Ἰδέτε ὁποῖα πολυτέλεια! Τράπεζαι
γλυπταί, σειραὶ κίωνων, στοά, ὄροφὴ πεποικιλμένη,
κρυστάλλινος καθρέπτης, δίσκοι, τὰ πάντα λάμποντα,
τὰ πάντα ἀπαστράπτοντα, καὶ οἱ διαφόρων σχημάτων
ἄρτοι οἱ κατὰ γραμμὴν ἐντὸς τῆς ἀρτοθήκης, φαίνονται
ὡς μούμαι παμπάλαιαι, μετ' ἀπορίας παρατηροῦσαι
τὴν σημερινὴν πολυτέλειαν. Σύμφωνας δὲ πρὸς τὴν
πολυτέλειαν τοῦ καταστήματος εἶνε καὶ ἡ στολὴ τῆς
ἀρτοπώλης καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς.

Δεῖπνον εἰς τιμὴν τοῦ Σάχου ἐν Λονδίῳ.

ΜΗΧΑΝΗ ΘΕΡΙΣΤΙΚΗ

Ἐἰς τῶν ἐφευρετῶν τῶν ἀτμοπλοίων, ὁ Πατριάρχης

Bell ὁ ἐκ Σκωτίας ἐπενόησε πρῶτος τὰς θεριστικὰς μηχανάς. Πρὸ τεσσαράκοντα δ' ἐτῶν ὁ ἐκ Σικάγου Μὰκ Κόρνικ (ἐκ Σκωτίας καὶ αὐτὸς καταγόμενος)

Ἀρτοποιεῖον ἐν Παρισίῳ· ἐν τῇ τμήματι τοῦ Χρηματοστηρίου.

κατέστησε τὰς μηχανὰς εὐχρηστοὺς εἰς τοὺς γεωπόνους.
 Ὁ μηχανισμὸς αὐτῶν εἶνε πολὺ εὐνόητος. Ζεῦγος ἵππων σύρει ἀμάξιον, τοῦ ὁποίου οἱ τροχοὶ περιστρεφόμενοι, κινοῦσι διὰ συναρμογῆς ἄλλων τροχῶν μικροτέρων, δρέπανον ἐν εἴδει πρίονος, τὸ ὁποῖον κό-

πτει τοὺς στάχεις σύριζα. Ἐπειτα δὲ ἡ μηχανὴ σπρέιει τοὺς στάχεις ἐπὶ τοῦ πατόματος τοῦ ἀμάξιου, τοὺς συνενώνει εἰς δεμάτια καὶ τοὺς ἀποθέτει ἐλαφρὰ κατὰ γῆς. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐκτελοῦσι τέσσαρα ξύλινα πιερὰ ἐν εἴδει δικράνων, ἀλληλοδιαδόχως ὑψούμενά καὶ καταβαίνοντα. Τούτων δὲ τὰ δύο μὲν ἔχου-

Μηχανὴ θεριστικὴ

σιν ὀδόντας, τὰ δ' ἄλλα δύο δὲν ἔχουν. Τὰ ἄνευ ὀδόντων κυρτόνουν τοὺς στάχεις καὶ τοὺς ὠθοῦν πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρεπάνου, ὥστε καὶ ἄνεμος ἐναντίος ἐὰν πνέῃ, δὲν ἐμποδίζεται ἡ ἐργασία τῆς μηχανῆς. Τὸ πτερὸν τὸ ἄνευ ὀδόντων, ἀφ' οὗ κυρτότη τοὺς στάχεις καὶ τὸ δρέπανον τοὺς κόψῃ, ὡθεὶ ἔπειτα αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ πατώματος τοῦ ἀμαξίου, ὅπου τὸ ἄλλο πτερὸν τὸ μὲ ὀδόντας, καταβαίνει, τοὺς παραλαμβάνει καὶ τοὺς ἀποθέτει κατὰ γῆς.

Οὕτω πως δὲ διὰ τῆς μηχανῆς τῆς ὑπὸ δύο ἵππων συρρομένης, τὴν ὁποῖαν παριστᾷ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, δύναται τις νὰ θερίσῃ 50 βασιλικά στρέμματα καθ' ἡμέραν, ἐνασχολουμένου ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου, τοῦ ὀδηγοῦ τῶν ἵππων.

ΠΥΡΓΙΤΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

κατὰ τὸν H. de LA BLANCHÈRE.

Α'

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΕΡΩΔΙΟΥ.

Τὸ πρῶτον συμβᾶν τὸ ὁποῖον ἐνθυμούμαι εἶνε φοβερός κατακλυσμός, ὅστις μ' ἐστέρησε διὰ μίαν ὄλην μου τῆς οἰκογενείας καὶ με κατέστησε δυστυχῆ καὶ ὄρφανόν.

Ἐγενήθη ἐντὸς κήπου ὅπου ἦσαν καὶ πολλὰ ἄλλα πτηνὰ διαφόρων εἰδῶν. Ἡ μήτηρ μου, μέλλουσα νὰ στήσῃ τὴν φωλεάν της, ἐπροτίμησε τὴν ἀχυρίνην στέγην πτηνοῦ τινος παμμεγίστου, ἀλλὰ καὶ φοβεροῦ, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Ἐρωδιός. Τοῦ πτηνοῦ τούτου εἶνε ἐκεῖνα τὰ λευκὰ ὡς τὴν χιόνα καὶ μαλακὰ πτερά, τὰ ὁποῖα αἱ γυναῖκες τῶν ἀνθρώπων φυτεύουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των. Ἐγὼ, ἀγαπητῆ μου ἀναγνώστρι, ποτὲ δὲν θά σε παρακινήσω νὰ φορέσῃς τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ κόσμημα! Ἀχ! καὶ νὰ εἴξῃς; ποῦ φυτρῶνουν τὰ πτερά ἐκεῖνα τὰ τόσον μαλακά!

Τρυπωμένοι λοιπὸν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς μας εἴμεθα εὐτυχεῖς, καὶ εἴχομεν τὰ πάντα ἐν ἀφθονίᾳ. Ἐντὸς τῆς τροφῆς τῶν ξένων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν συνηγμένα ἐντὸς τοῦ κήπου, εὗρισκεν ὁ πατήρ μου καὶ ἡ φιλόστοργος μήτηρ μου ἀκένωτον πηγὴν τροφῆς ἢ δὲ προνοητικῆ μήτηρ μου εἶχεν ἐκλέξει τὴν κατοικίαν τοῦ Ἐρωδιοῦ, διότι ἐκεῖ πλησίον ἦτο ὕδωρ, ὅπου εὐκόλως εὗρισκε τοὺς σκώληκας, τῶν ὁποίων ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Πυργίται ἀπολυτὸν ἀνάγκην, κατὰ τὴν ἐποχὴν μάλιστα τῆς κύψισης τῶν πτερῶν μας. Ἐντὸς τῆς φωλεᾶς μας εἶχον συντρόφους δύο ἀδελφούς καὶ δύο ἀδελφάς μου, καὶ οἱ γονεῖς μας ἐσκόπευον μετ' ὀλίγας μόνον ἡμέρας νὰ μας διδάξωσι πῶς πρέπει νὰ πετῶμεν. Ἀλλοίμονον! καὶ ποῦ νὰ εἴξουρον οἱ δυστυχεῖς τί συμφορὰ μᾶς ἐπερίμενε!..

Νύκτα τινὰ ἐφύσῃ ἄγριος ἄνεμος καὶ ἦτο χλασμός κόσμου. Ἡμεῖς ζαρωμένοι ἐντὸς τῆς φωλεᾶς

μας, ἐτρέμουμεν βλέποντες τὰς ἀστραπὰς καὶ βροντάς. Ὁ ἄνεμος ἔσειεν ἐκ θεμελιῶν τὴν καλύβην ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο ἡ φωλεὰ μας. Παγωμένοι ὑπὸ τοῦ ὄρθου καὶ στάζοντες ἐκ τῆς βροχῆς, ἥτις εἶχε καταπλημμυρήσει τὴν φωλεάν μας, συνωθούμεθα ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου μὴ τολμῶντες νανοῖξομεν τὸ στόμα.

Ἐπὶ τέλους ἐξημέρωσεν ἑρᾶν ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἀδύνατος καὶ σκοτεινός ὁ ἄνεμος διπλασιάζει τὴν ὀρμὴν του, καὶ αἰφνης φοβερός σεισμὸς ῥίπτει κατὰ τὴν στέγην τῆς καλύβης, καὶ μετ' αὐτῆς ἐπέσαμεν καὶ ἡμεῖς κακῶς ἔχοντες πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἐρωδιοῦ!

Τὸν πατέρα μου εἶχε καταπλακώσει βαρεῖα δοκός, καὶ ἡ δυστυχῆς μήτηρ μου μόλις ἐκινεῖτο σύρυστα τὴν μίαν τῆς πτέρυγα. Ἡμεῖς δὲ ἀσθμαίνοντα καὶ τὰ πέντε, τρέμοντα ὑπὸ τοῦ φύγους καὶ καταβεγγμένα, ἐκείμεθα ἐντὸς τοῦ βορβόρου, ἐκβάλλοντα ἀσθενεῖς κραυγὰς. Εἰς ὀλιγωτέραν δὲ ὥραν παρ' ὅσην χρειάζομαι διὰ νὰ το γράψω — ὦ, φρικτὴ! — ὁ ἀσχημάτως Ἐρωδιός κατεβρόχθιεν τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ τὰς ἀδελφάς μου!.. Φρικτῶδες γεῦμα!

Ὀλίγον μικρότερα τοῦ τέρατος εἶχον πέσει ἐγὼ ἐπὶ τοῦ συρματίνου χωρίσματος, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὸ λευκᾶδιον ὅπου εὗρισκοντο ἄλλα πτηνὰ. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ὁ Ἐρωδιός ὡς δῆμιος ἤρχετο πρὸς ἐμὲ ἀνοίγων τὸ θεώρατον στόμα του, παρετήρησα πλησίον μου κατὰ γῆς μικρὰν ὀπήν. Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ἐρίφθη ἐντὸς τῆς ὀπῆς, καὶ τὸ ῥάμφος τοῦ ἐχθροῦ μου ἀντὶ νὰ με κτυπήσῃ, ἐκτύπησε τὸ χῶμα μετὰ μανίας διότι δὲν μ' ἐπέτυχε. Τὸ μόνον κατόρθωμά του ἦτο ὅτι διὰ τῶν μανιωδῶν κτυπημάτων του παρέσυρε τὰ χῶματα καὶ ἔφραξε τὴν ὀπήν, ἐν ᾧ ἐγὼ ἤσυχα ἤσυχα ἔφευγον εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

Ποῦ ἦμην; . . . Ἐστάθην ὀλίγον καὶ ἐσκέφθην ἀπεράσιμα δὲ νὰ προχωρήσω ἐντὸς τοῦ ὑπογείου ἐκείνου δρόμου. Μετ' ὀλίγον διέκρινα φῶς ἐμπροσθέν μου, καὶ ἐξῆλθον ἐκ τῆς γῆς· εὗρήθη δὲ ἀπέναντι πτηνοῦ τινος, τὸ ὁποῖον μ' ἐκύτταξε μετ' ἀπορίας. Ἐσώθην! Τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο τὸ εἶχον σκαψεῖ οἱ ποντικοὶ διὰ νὰ μετακινήσωσιν εὐκόλως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο.

Καὶ ἀνετριχίασα συλλογισθεῖς πόσον ἐκινδύνουσα καὶ ἐπᾶνω τῆς γῆς εὐρισκόμενος καὶ ὑποκάτω αὐτῆς.

Τὸ κλῆν ἐκεῖνο πτηνὸν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ὁποίου μ' ἔρριψεν ἡ τύχη, δὲν μ' ἐπειράξε διόλου, ἀλλ' ἀφ' οὗ μ' ἐκύτταξε μετ' ἀδιαφορίας, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἐγὼ δὲ ἀμέσως χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐχώθη ἐντὸς σιωπῆς θάμνων, ὅπου κατόρθωσα νὰ στεγνώσω καὶ νὰ ἀναπαύσω τὰ ναρκωμένα μέλη μου.

Μετ' ὀλίγον ἡ πεῖνα, ἡ σκληρὰ πεῖνα μ' ἐκέντησε. Ἐφώνηξα ἀλλὰ τίνα νὰ φωνάζω; μήπως εἶχον κανένα εἰς τὸν κόσμον; Ἀ! ἀγαπηταί μου ἀναγνώστρι, λυπηθῆτε ἐξ ὅλης καρδίας σας τὴν μοῖραν τοῦ ὄρφανου! . . . Ἐφώνηξα, ἀλλ' ἠσθάνθην ὅτι ὁ θάνατός μου ἐπλησίαζε! .

Εὐτυχῶς οἱ πυργίται δίδουσιν ἐνίοτε εἰς τοὺς ἀνθρώπους μαθήματα, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἀνθρώποι ἠδύναντο νὰ ὠφεληθῶσιν ἂν ἤθελον. Ἀκούσατε καὶ εἰπέτε ἂν ἔχω δίκαιον. Ἐν ᾧ ἐνόμιζον ὅτι ἐχά-

θην πλέον, ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ εἶδον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου συνδριον Πυργιτῶν κλημένων μετὰ τῶν κλάδων τῶν δένδρων· ἔπειτα δὲ ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ Πυργίται, νέοι τε καὶ γέροντες, κατέβησαν πλησίον μου καὶ μ' ἔδωκαν τροφὴν διὰ τοῦ ῥάμφους των. Τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐσπλαχνίαν των! τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς παρηγόρους καὶ ἐνθαρρυντικούς λόγους των.

Οἱ μικρότεροι Πυργίται μετὰ τόσης προθυμίας ἐξετέλουν τὸ φιλόφρονον ἔργον των, ὥστε καὶ ἐν ᾧ παρὰ τὰς κηλίδας ἦσαν ἀνθρώποι καὶ μας ἔβλεπον, τὰ μικρὰ ὅμως ἐκεῖνα πτηνὰ κατέβαινον πλησίον μου ἀφόβως· οἱ δὲ γέροντες πυργίται ὡς πονηρότεροι καὶ ἐμπειρότεροι, ἤρχοντο πλησίον μου καὶ μ' ἐνεθάρρουν διὰ τῶν συμβουλῶν των, μόνον ὅτε ἀνεχώρουν οἱ ἀνθρώποι.

Τοῦτο διήρκεσε τρία ἡμερονύκτια, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἐγὼ, κληόμενος ἐπὶ τινος ξύλου ἐκοιμώμενος ἤσυχος ἐν μέσῳ δύο πυργιτῶν, οἱ ὁποῖοι μένοντες ἀδικῶπως πλησίον μου, μ' ἐθέρμαινον καὶ μ' ἐφύλαττον ὡς σωματοφύλακες. Τὴν τετάρτην ἡμέραν δὲν ἠσθάνομην πλέον πόνου εἰς τὸ σῶμα, ἀλλ' ὅμως ἡ ψυχὴ μου ἐθλίβετο ὅτε ἐσυλλογιζόμην ὅτι ἔχασα τοὺς ἀγαπητοὺς συγγενεῖς μου. Περὶ τὴν μεσημβρίαν δὲ ἐν ᾧ αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἦσαν λάμπροταται, κατόρθωσα νὰ πετάξω εἰς τοὺς κλάδους τῶν πλησίον δένδρων καὶ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς σωτήρας μου πυργίτας.

Ἐν ᾧ δὲ ἐπέτων εἰς τὰ δένδρα, μ' ἤλθεν ὄρεξις νὰ πετάξω ὑπεράνω τοῦ Ἐρωδιοῦ νὰ καθίσω ἐπὶ τῆς φαλακρῆς κεφαλῆς του, καὶ νὰ τὴν κατατρυπήσω με τὸ ῥάμφος μου. Ἀλλὰ τὸ φοβερὸν ῥάμφος του τόσον μ' ἐφόβισεν, ὥστε παραιτήσας τὰ σχέδια τῆς ἐκδικήσεως, περιωρίσθην μόνον νὰ ρίψω εἰς αὐτὸν βλέμμα περιφρονητικόν, καὶ ἄλλο τι πρᾶγμα, ἀλλὰ τόσῳ μικρὸν, ὥστε μὰ τὴν ἀλήθειαν οὐδὲ κἂν ἐνόησε τίποτε ἐκεῖνος.

Τί νὰ κάμω; τί νὰ γείνω;

Δὲν ἦτο δύσκαλον νὰ μείνω ἐν μέσῳ τῆς φυλῆς ἐκείνης τῶν ὁμοίων μου, τῶν κατοικούντων ἐντὸς τοῦ κήπου, ἀλλ' ὅμως ἔχων πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μου ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τῆς καταστροφῆς τῶν συγγενῶν μου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγὼ μόλις ἐσώθην, ἐμίσουν τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἀτυχῆς πυργίτης δὲν εἰμύρει νὰ κτίσῃ τὴν φωλεάν του, καὶ νὰ ἀναθρέψῃ τὴν οἰκογένειάν του.

Ὡστε ἤρχησε νὰ γενᾶται ἐντὸς μου ἡ ἀγάπη τῶν ταξειδίων, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι καὶ σήμερον ἀκόμην, καὶ ἦτις ἐπὶ τέλους ἔγεινεν αἰτία τοῦ νὰ ζήσω εὐτυχῆς καὶ ἤσυχος πλησίον τῆς φίλης μου.

Ἀπεράσιμα λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσω ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον! Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλων μ' εὗρηκε πετῶντα μακρὰν τοῦ κήπου εἰς ἀγνωστα εἰς ἐμὲ μέρη.

Β'

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΦΙΑΗ ΜΟΥ.

Ἐπέταξα λοιπὸν πρωὶ πρωὶ καὶ ἐμπροσθέν μου παρετήρησα ἀπέραντον πεδιάδα, τὴν ὁποῖαν ἐκάλυπτον

οἱ θερισμένοι στάχεις ἀπτόραπτοντες καὶ ὀλόχρσοι ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Παρέκει δὲ μεγάλα διαστήματα καταπράσινα, φράκται καὶ δένδρα, εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὄδων φυτευμένα, διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκεῖνου θεάματος. Ἐπάνω δὲ οὐρανὸς γαλανός, καθαρός, ἄνευ συννέφων, καὶ παντοῦ καυστικώτατος ἥλιος, ἥλιος τοῦ Ἰουλίου.

Ἡμεῖς τὰ πτηνὰ χωνεύομεν γρήγορα, ὥστε πρέπει νὰ τρώγομεν ἀδικῶπως. Καὶ ἐγὼ ἐπέινασα λοιπὸν μετ' ὀλίγον.

Ἐπέταξα εὐθὺς εἰς ἀγρὸν τινα θερισμένον, σκερθεῖς ὅτι θά εὗρισκον κατὰ γῆς ἐσκορπισμένους κόκκους σίτου νὰ φάγω. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐπάτησα κατὰ γῆς, παρετήρησα πτηνὸν τι τοῦ ἀναστήματός μου τρέχον ἄνω καὶ κάτω μετ' ἀνησυχίας· τὸ βῆμά του ὅμως ἦτο ταχύτερον καὶ ἐλαφρότερον παρὰ τὸ βῆμά μου. Ὡς φαίνεται εἶχε χάσει τίποτε καλὸν, διότι οὐδ' ἐπρόσεξε κἂν εἰς ἐμὲ. Ἐγὼ λοιπὸν ἐπλησίασα καὶ το ἐκλήμην.

— Αἱ! τίς εἶσαι; τὸ ἠρώτησα.

Οὔτε γρῶ.

— Δὲν ἀκούεις;

Οὔτε ἀπόκρισις. Οὔτε ἐστράφη κἂν νὰ με ἴδῃ.

Βλέπων τὴν ἀδιαφορίαν του, ἐπλησίασα περισσύτερον καὶ το ἤγγισα μετὰ τὴν πτέρυγάν μου.

— Τί σ' ἔκαμα, γείτον, καὶ δὲν μ' ὀμιλεῖς; διὰ τί δὲν μ' ἀποκρίνεσαι;

— Δὲν ἔχω καιρὸν.

— Δὲν με λέγεις τοῦλάχιστον πῶς ὀνομάζεσαι;

Τὸ πτηνὸν ἐστάθη ὀλίγον, μετὰ παρετήρησε διὰ τῶν μεγάλων καὶ ἐξύπνιων ὀφθαλμῶν του καὶ μ' ἀπεκρίθη·

— Λοιπὸν δὲν με γνωρίζεις;

— Μὰ τὸ ναί, ὄχι.

— Τὸ καθ' ἑαυτὸν! εἶσαι μικρὸν ἀκόμη· σὲ βλέπω. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὀνομάζομαι Κορυδαλῆς.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, κυρία Κορυδαλῆς. Ἐγὼ ὀνομάζομαι Πυργίτης.

— Τὸ εἰξεύρω. Σεῖς οἱ πυργίται ὅμως δὲν εἰσθε πρᾶγμα. Ἀλλὰ . . .

— Ἦπάρχουν ὅμως καὶ ἐξαίρεσις, κυρία μου, σὰς βεβαιῶ.

— Ἀς το πιστεύσω.

Ἐν ᾧ δ' ἐκεῖνη ὀμίλει, ἐγὼ τὴν ἐθεώρουν προσεκτικῶς. Ἐπὶ τῆς χαριστάτης κεφαλῆς της εἶχε λόφον ἐκ πτερῶν κομψότατον, τὸ φέρμα της ἦτο ψαρὸν λευκώστικτον καὶ τόσον ὁμοιάζε μετὰ τὸ χῶμα, ὥστε ἂν ἀπεμακρυνόμην ὀλίγα βήματα, δὲν εἰμύρουν νὰ διακρίνω τοῦ ἦτο, ἂν δὲν ἤκουον τὴν φωνὴν της. Ὅλα της ἦσαν κομψότατα καὶ χαριέστατα. Ἐν ὅμως πρᾶγμα μ' ἐφάνετο πολὺ παραξένον καὶ τὸ ὁποῖον τὴν ἀσχημίζε· δηλαδὴ ὁ μέγας δακτύλος της ἦτο παρὰ πολὺ μακρὸς καὶ πλατύς· εἶχε δὲ καὶ ὄνυχα διπλάσιον σχεδὸν τοῦ δακτύλου. Τὴν ἠρώτησα λοιπὸν νὰ μου λύσῃ τὴν ἀπορίαν.

Μ' ἐξήγησε λοιπὸν ὅτι ἕνεκα τῆς κατασκευῆς καὶ τοῦ σχήματος τοῦ δακτύλου καὶ τοῦ ὄνυχος, οἱ δακτυλοὶ τῆς κορυδαλίδος δὲν κλείουν ὅπως τῶν ἄλλων πτηνῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἰμύρουν αἱ κορυδαλίδες νὰ καθίσουν ἐπὶ τῶν δένδρων.

— Λοιπὸν ζῆτε κατὰ γῆς; τὴν ἠρώτησα.

Εἰς ὀλιγωτέραν ὥραν παρ' ὅσῃν χρειάζομαι διὰ τὸ γράψω,* ὁ ἀσχημότατος Ἑρωδίδης κατεβρόχῃσε τὸν πατέρα μου, τὴν μητέρα μου, τοὺς ἀδελφούς μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου! . . . Φρικῶδες γεῦμα! (σελ. 14)

— Βέβαια.

— Πολὺ ὅμως θὰ κοπιᾶζετε, ἀφ' οὗ πάντοτε περιπατεῖτε εἰς τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς.

— Καθόλου, φίλε μου, διότι ἴσα ἴσα αὐτὸς ὁ μέγας δάκτυλος, ὁ ὁποῖος, ὡς καταλαμβάνω, σὺ νομίζεις ὅτι μας ἐμποδίζει, μᾶς εὐκολύνει καὶ μας ὑποστηρίζει, ὥστε νὰ περιπατῶμεν εὐκόλως ἐπάνω εἰς τὰ χῶματα καὶ εἰς τὴν ἄμμον.

Καὶ οὕτω πως συνδιαλεγόμενοι ἐπεριπατοῦμεν, καὶ βαθμηδὸν ἀφήκαμεν τοὺς ἀγρούς καὶ ἐφθάσαμεν πλησίον τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν γέρον ἐργάτης διώρθωνε στρώνων ἐπ' αὐτῆς χαλίγια. Ἡ κορυδαλὶς τὸν εἶδε καὶ δὲν ἐφοβήθη, διότι τὸν εἰξουρε πρὸ πολλοῦ καὶ μάλιστα ὁσάκις ὁ καλὸς ἐργάτης ἐγευματίζεν, ἔρριπτεν εἰς αὐτὴν ψίχας τοῦ μαύρου ἄρτου του, καὶ ἐκείνη τὰς διεμοίραζεν εἰς τὰ μικρά της. Αἶφνης ἐπέρασεν ἄμαξα καὶ ἡμεῖς ἐπετάξαμεν ἀμέσως, ἐγὼ μὲν ἐπὶ τινος θάμνου, ἐκείνη δὲ εἰς τὸν ἀέρα λέγουσα, ἐν ᾧ ἔξεργε διὰ τῆς γλυκεῖας καὶ μελωδικῆς φωνῆς της:

» Περὶμένε με, φίλε μου, περίμένε με· πηγαίνω ὑψηλὰ νὰ κελαδήσω, κ' εὐθὺς θὰ ἔλθω πάλιν νὰ σε εὔρω.»

Καὶ ἤνοιξε τὰς μακρὰς καὶ δυνατὰς πτέρυγας της. Ἐγὼ δὲ μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ἔβλεπον ἀναβαίνουσαν ἀναβαίνουσαν, ἀναβαίνουσαν, ἀναβαίνουσαν, καὶ ἠσθανόμην, δὲν εἰξούρω διατί, φοβεράν ἀνησυχίαν. Πῶς δὲν ζαλιζέται τόσο ὑψηλὰ! . . . Ἐκείνη δὲ ἐζηκολούθει ἀναβαίνουσα, διαγράφουσα κύκλους, καὶ ἕκαστος κύκλος τὴν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ὅμως ἡ γλυκεῖα φωνὴ της ἐφθάνεν εἰς τὴν ἀκοήν μου πάντοτε καθαρά καὶ δυνα-

νατή! Καὶ ἐγὼ ἐθαύμαζον· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα σοφός τις ἄνθρωπος μ' εἶπεν ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν εἰμπόρει νὰ ἐννοήσῃ πῶς γίνεται τοῦτο — καὶ τὸν πιστεύω, ἀφ' οὗ καὶ ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ το ἐννοήσω. — Λυποῦμαι ὅμως τώρα παρὰ πολὺ, διότι δὲν ἐσκέφθην νὰ ἐρωτήσω τὴν ἀγαπητὴν μου Κορυδαλίδα νὰ μου λύσῃ τὴν ἀπορίαν.

Οὕτω πως λοιπὸν ἀνέβη εἰς ὕψος πλέον τῶν χιλίων μέτρων· τόσο ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα! . . Δὲν τὴν ἔβλεπον πλέον, ἀλλὰ τὴν ἤκουον μόνον, καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐκελάδει χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐκουράσθη. Τὸ κελάδημά της ἦτο πολυποικίλον, μελωδικόν, περιπαθὲς καὶ καθαρὸν, καίτοι θλιβερόν. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα καὶ τὰς ἄλλας κορυδαλίδας τῆς πεδιάδος, αἱ ὁποῖαι, ὅπως καὶ ἡ φίλη μου, ἐπέταξαν ὑψηλὰ εἰς τὰ σύννεφα καὶ ἐκελάδουν, διότι αἱ κορυδαλίδες ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ ἀναπνέωσι καθαρὸν ἀέρα. Τότε ἐρώναξα καὶ ἐγὼ μὲ ὄλην μου τὴν δύναμιν:

— Ἐλα, φίλη μου! δὲν καταβαίνεις, πλέον!

Τί ἀνοησία! Δὲν ἐσκέφθην ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μ' ἀκούσῃ, διότι δὲν εἰξουρα ἐγὼ τὴν τέχνην νὰ φωνάζω δυνατὰ ὅπως ἐκείνη. Αἶφνης ἤκουσα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου τρομακτικὴν κραυγὴν, κραυγὴν ἀπελπισίας· ἦτο φωνὴ χελιδόνος, ἡ ὁποία πετώσα ἐπέρασε πολὺ πλησίον τοῦ θάμνου μου. Εἰς τὸ πλευρόν μου ἐκάθητο ἐπὶ σωροῦ πετρῶν καὶ ἐσεῖετο κομψὴ σεισοφάρα, ἡ ὁποία ἀμέσως καὶ αὐτὴ ἀνταπεκρίθη διὰ φωνῆς ὀξείας καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα. . . Τί τρέχει ἄρ' ἄγε; . . .

(Ἐπεταί συνέχεια)